

“Trào lưu *Độ ta không độ nàng* trở thành hiện tượng chưa từng có. Mỗi ngày, có đến hàng chục bản cover được ra đời (*bản nhạc được chế lời*). Dù chưa có thống kê chính thức, nhưng tổng số bản hát lại ca khúc nhạc Hoa lời Việt này đã lên con số hàng trăm và chưa có dấu hiệu dừng lại” (*Theo báo Thanh Niên Online*).

Vậy, hiện tượng trào lưu này như thế nào ?

Trước hết, hãy tìm hiểu câu chuyện về bản nhạc gây sóng gió ở Trung Quốc và sau đó gây sốt trên mạng xã hội ở Việt Nam:

“Độ ta không độ nàng” có tên gốc là “Độ tôi, không độ cô ấy” (tên tiếng Trung: 渡我不渡她) là một bài hát nhạc Hoa.

Phiên bản gốc cùng tên do Tô Đàm Đàm và Giai Bằng trình bày, lời Việt Yu Ling. Những ca từ trong bài hát là câu chuyện tình buồn giữa một vị tiểu hòa thượng và cô gái phàm trần là quận chúa rất xinh đẹp. Tuổi thơ của hai người lớn lên cùng nhau chính vì thế cô gái có tình cảm đặc biệt với vị tiểu hòa thượng này. Thế nhưng, vì tiểu hòa thượng là người đã quy y cửa Phật nên không thể động lòng được trước quận chúa.

Sau này, nàng bị hoàng tử xấu xa nhìn trúng, muốn lấy nàng làm thiếp, nàng không chịu, chạy đến hỏi hòa thượng: "Chàng có thích ta không?", chàng không đáp lời, nàng nói: "Ta hiểu rồi". Đêm trước ngày thành thân, vị hoàng tử kia uống say, mò đến phòng nàng đòi động phòng trước, cướp mất sự trong trắng của nàng, nên nàng đã treo cổ tự vẫn trên người còn đang mặc đồ cưới.

Chính cái chết của nàng đã khiến cho vị tiểu hòa thượng thức tỉnh và nhận ra rằng mình cũng có tình cảm sâu đậm với cô gái ấy nhưng không dám thừa nhận. Hòa thượng tìm đến tên hoàng tử kia, một kiếm chém đứt yết hầu.

Trong lúc đau khổ tột độ, vị hòa thượng chỉ biết hỏi Phật Tổ, tại sao phổ độ chúng sinh, cứu giúp mọi người mà lại không độ cho cô gái ấy để cô chịu nhiều đau khổ.

Như vậy, cái tên “Độ ta, không độ nàng” xuất phát từ câu nói oán trách của nhà sư với Phật Tổ. “Độ” (渡) nghĩa gốc là “qua/vượt qua”, nhưng cũng có nghĩa là “cứu giúp” trong giáo lý của Phật giáo. “Độ ta, không độ nàng” được hiểu là: “Vì sao phù hộ ta mà không phù hộ cho nàng?” (Nguồn: Quản Trị Mạng).

Như vậy, vẫn là vấn đề mà đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã đề cập từ cách đây hơn hai ngàn năm trăm năm: **Độ hay không độ chúng sanh** – đây quả là vấn đề luôn luôn gặp phải và thường gây nhiều tranh cãi...

Vấn đề “Độ hay không độ” này đã được đề cập rất rõ trong bộ kinh hàng đầu của hệ Bát Nhã (*trí tuệ*) – đã được Thiền sư Thích Nhất Hạnh dịch là: “Kinh Kim Cương Có Năng Lực Chặt Đứt Phiền Não Và Đưa Sang Bờ Giải Thoát (Năng Đoạn Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật Kinh).

Xin trích từ : “Về Bộ Kinh Tuyệt Đỉnh” (<http://chuanet.vn/docs/ve-bo-kinh-tuyet-dinh.pdf>) đề cập đến vấn đề **Độ** như sau:

(...)

Cứu độ chúng sinh, từ rất lâu, đã tựa như là câu “cửa miệng” của nhà Phật.

Trong kinh, đức Phật nói với thầy Tu Bồ Đề rằng:

“Tu Bồ Đề, Bồ Tát cũng thế, nếu một vị Bồ Tát nghĩ rằng ta phải độ tất cả chúng sanh thì vị ấy chưa phải là vị Bồ Tát. Vì sao ? Tu Bồ Đề này, không có pháp gì riêng biệt được gọi là Bồ Tát cả”.

“Tu Bồ Đề, các vị đừng có bảo rằng Như Lai có ý niệm 'ta sẽ độ chúng sanh'. Tu Bồ Đề, đừng nghĩ như thế. Tại sao vậy ? Sự thật thì không có chúng sanh nào để cho Như Lai độ. Nếu Như Lai nghĩ là có thì Như Lai đã vướng vào khái niệm Ngã, khái niệm Nhân, khái niệm Chúng Sanh và khái niệm Thọ Giả rồi”.

Khái niệm “độ” hay còn gọi là “cứu độ” – đó là khái niệm của sự ban phát, ban ơn. Trên thực tế, việc cầu xin và ban phát ban ơn – còn phổ biến – trong các cửa nhà Phật. Các Phật tử đến chùa – rất thường mang đến những cầu xin – và không ít vị Bồ Tát – mang ý nghĩ là sẽ độ chúng sanh trước những cầu xin ấy (!).

Độ theo kiểu ban phước, ban ơn như vậy liệu có được không ? Hiển nhiên là không! Sự độ đó là giả dối – không thật – đó chỉ là *mộng huyễn bào ảnh* ! Vì sao? Vì đó là *Hữu*

Vi. Một khi là *Hữu Vi* thì Như Lai có bài kệ rằng:

*Tất cả pháp hữu vi
Như mộng huyễn bào ảnh
Như sương như chớp loè
Hãy quán chiếu như thế.*

Phải nên hiểu rằng: *Độ* của Như Lai là được Ngài cho *chiếc bè*. Có được *chiếc bè* – vốn là phương tiện hết sức hữu dụng rồi – thì phải ra sức chèo chống để qua được bên kia bờ *giải thoát*.

Cho nên, khơi khơi, tất cả chúng sanh – chẳng cần “chèo chống” làm gì cho mệt – cứ tự do làm điều ác – sẽ có Bồ Tát hoặc một *đấng* thần linh nào đó *cứu độ* (cứu rỗi) – đưa sang bên kia bờ *giải thoát* ; đến một cõi sung sướng hạnh phúc ! Sự *cứu độ* (cứu rỗi) ấy chỉ là điều hoang tưởng vậy !

(...)

Hãy: like và chia sẻ bài này

Phan Tùng Châu

26.06.2019

Tìm hiểu thêm: <http://chuanet.vn>